

Prelatens brev (juli 2008)

”Herre, vad vill du, att jag skall göra?” Biskop Echevarría inbjuder oss till att göra denna Paulus fråga till vår egen, att reflektera över den i bön och förklara oss beredda att stå till Guds förfogande.

2008-07-17

Mina kära barn: må Jesus bevara mina döttrar och söner.

Medan jag skriver dessa rader till er, känner jag ett starkt behov av att

tacka Gud för alla välgärningar han skänker oss. Ännu en gång har vi den 26 juni fått uppleva hur vördnaden för den helige Josemaría sprider sig över hela världen. I många tiotals länder blev vår Faders festdag ihågkommen, och otaliga är de städer i vilka den heliga Mässan firades till hans ära denna dag. På så sätt har Opus Deis anda nått fram till fler människor, till nya miljöer, och har hjälpt de kristna att möta och älska Gud i deras vardagliga livssituationer.

Just på denna dag har vi dessutom fått ta emot ett speciellt ömhetsbevis av Herren: avslutningen vid tribunalen i Roms vikariat av förundersökningen i samband med vår älskade Don Alvaros helgonförklaringsprocess. När sammanträdena vid Prelaturens tribunal om några veckor avslutas, kommer man att lägga fram de vederbörliga dokumenten för

Kongregationen för
helgonförklaringar. Efteråt, när
processens giltighet godkänns, börjar
en ny etapp: utarbetandet av en
positio över vår Faders förste
efterträdares liv och heroiska
dygder. Redan nu ber jag er att
enträget be för att dessa arbeten kan
avslutas lyckat: det kommer att
hjälpa oss att följa den helige
Josemaría alldeles nära och trofast,
såsom Don Alvaro alltid gjorde.

Den 28 juni, dagen före de heliga
Petrus och Paulus högtid, invigde
Benedikt XVI *Paulus-året*, som han
utlyst för att fira 2000-årsminnet av
Apostelns födelse. För att bifalla
Påvens önskan kommer vi att
anstränga oss för att bättre lära
känna Apostelns liv och lära och för
att följa hans exempel. Jag var vittne
till vår Faders innerliga glädje när
han begrundade Paulus oavlåtliga
omvändelseberedskap: på det sättet
ville han själv söka Kristus.

Den helige Johannes Chrysostomos, som beundrade och hyste stor vördnad för Aposteln, lovprisade honom med ord som kan vara till stor hjälp för oss. Denne kyrkofader och kyrkolärare sade: ”Den som kallar Paulus själ för en äng full av dygder och ett andligt paradiset tar inte fel, ty i honom blommade nåden. Samtidigt visade han den vishet som tillkommer den själ som är värdig nåden. Ja, sedan han blivit det utvalda redskapet och luttrats på lämpligt sätt utgöt sig över honom i rikligt mått den helige Andes gåva. Där rann underbara strömmar upp för oss, inte bara fyra som i paradiset (jfr 1 Mos 2:10-14) utan många fler. Dessa strömmar flyter varje dag, men de vattnar inte jorden utan människornas själar och driver på dem att frambringa dygdens frukter.”[1]

I dag inbjuder jag er att reflektera över Saulus svar på sin kallelse. Han

var en ivrig jude, som noga iakttog Moses lag. Därför – påpekar han själv – *förföljde jag hänsynslöst Guds församling och försökte utrota den. I trohet mot judendomen överträffade jag de flesta av mina judiska jämnåriga, ivrigare än någon annan hävdade jag traditionen från våra fäder.*^[2] Trots detta fick Kristus Jesus honom i sitt grepp^[3] när han närmade sig Damaskus. Den uppståndne Herren uppenbarade sig för honom, kallade honom vid hans namn och delgav honom sitt rådslut: att göra honom till ett *utvalt redskap* – som Herren själv uppenbarade för Ananias – för att föra ut hans Namn till hedningarna.^[4] Tänker du ofta på att han också sökt var och en av oss, ja, ännu mer, att Kristus dagligen söker oss och uppmanar oss till en uppriktig omvändelse för att bli heliga?

Medan Lukas mycket detaljrikt berättar om händelsen –

kommenterar den helige Fadern –
(...) går han själv i sina brev genast till
det väsentliga och talar inte bara om
en vision (jfr 1 Kor9:1) utan också om
en ”upplysning” (jfr 2 Kor4:6) och
framför allt om en uppenbarelse och
kallelse (...) Han kommer faktiskt att
beteckna sig uttryckligen som ”kallad
till apostel” (jfr Rom1:1, 1 Kor1:1)
eller “genom Guds vilja apostel” (jfr 2
Kor1:1, Ef1:1, Kol 1:1), såsom för att
betona att hans omvändelse inte var
resultatet av en tanke- och
reflexionsprocess, utan frukten av ett
gudomligt ingripande, en oförutsedd
gudomlig nåd.[5]

Låt oss ofta tacka för den kristna
kallelsen och vårt konkreta sätt att
efterleva den i Opus Deis anda. Men
låt oss inte visa denna tacksamhet
bara med ord utan också i handling.
Vi kommer att få stor hjälp av den
dagliga läsningen och betraktelsen
av Evangeliet, där Jesus Kristus
fortfarande personligen tilltalar

kvinnor och män, som han gjorde på sin jordevandring. Den helige Josemaría skrev: **Det som skildras där (...) är inte bara någonting du skall känna till, utan även någonting du skall leva. Allt, varje episod som berättas, har återgivits, detalj för detalj, för att du skall förkroppsliga den i ditt livs konkreta omständigheter. Herren har kallat oss katoliker till att följa honom på nära håll och i denna heliga Text finner du Jesu liv. Men dessutom bör du finna ditt eget liv i den. Vill även du lära dig att fråga som Aposteln, fylld av kärlek: "Herre, vad vill du att jag skall göra?" – "Guds vilja!" kommer du att med all tydlighet höra i din själ. Slå då upp Evangeliet dagligen, och läs det och lev det som ett konkret rättesnöre. Så gjorde helgonen.**[6]

Innan jag fortsätter, frågar jag dig:
Hur pass älskar du, hur sköter du

om, till vilken grad lär du dig av läsningen av Evangeliet? Slår dig tanken att Herren har sagt dessa ord till dig? Rekommenderar du andra detta sätt att lära känna Jesus Kristus och umgås med honom?

Guds vilja visar sig på mycket olika sätt för varje person. Utöver de ingivelser Herren omedelbart inspirerar i själarna, ger han sig också till känna i gudstjänsterna, när man hör en predikan, genom den andliga vägledningen, genom de normala omständigheterna som var och en lever i. Andras goda exempel, de egna plikterna, förpliktelserna gentemot familjen och samhället liksom yrkesplikter är också områden där Gud varje dag talar till oss och ger sin vilja tillkänna. Övertyga dig om att Mästaren gång på gång säger till dig att du, i din egenskap av kristen, av medlem i Opus Dei, är ett ljus som är ställt för att lysa.[7]

Den helige Josemaría tillfrågades en gång: "Hur kan man veta vad Gud vill med den enskilde?" Och hans svar var: **Och varför frågar du inte honom själv? Det är inte taktlöst: jag lovar dig att han kommer att svara dig.**Och han tillade genast: **Du, som har ett inre liv, kan i varje ögonblick försätta dig i Guds närvaro: i en kyrka, på gatan, i ditt rum, under en lektion ... Varhelst du önskar det! Be honom om förlåtelse för dina och mina svagheter, och säg sedan till honom: Herre, vad vill du att jag skall göra? Precis som den helige Paulus. Och jag varnar dig: Herren kräver ibland saker som känns besvärliga...**[8]

Naturligtvis förutsätter detta att vi i vårt hjärtas djup odlar en längtan efter att höra Guds röst och att vi inte sluter våra ögon inför hans ljus. På vägen till Damaskus underkastade sig den helige Paulus fullständigt

Jesu kallelse. *Vem är du, Herre?*
frågade han. *Jag är Jesus, den som du
förföljer. Stig upp och gå in i staden,
så får du veta, vad du skall göra (...)*
*Saul reste sig upp, men fast hans ögon
var öppna kunde han inte se. De tog
honom då vid handen och ledde
honom in i Damaskus. Under tre
dagar var han blind, och han varken
åt eller drack.*[9]

Det som imponerar mycket i Paulus'
förhållningssätt är först och främst
hans foglighet. Han låter sig föras vid
handen till staden. Önskan efter inre
rening för honom sedan till bön och
offer. Först då, efter tre dagar av
intensiv bön och generös fasta,
kommer Jesus Kristus att skicka
Ananias till honom, som återger
honom hans ögons syn och säger:
*Våra fäders Gud har utvalt dig till att
få kunskap om hans vilja, till att se
den Rättfärdige och till att höra hans
röst. Du skall bli hans vittne och
berätta för alla människor vad du har*

sett och hört. Tveka inte! Åkalla hans namn och låt dig genast döpas och tvättas ren från dina synder. [10] *Quid moraris?* Varför tvekar du att gripa dig an det Gud vill av dig? Dessa ord av Ananias till Paulus, vilka uppmanar honom att genast sätta i gång med sitt uppdrag, har alltid berört mig. Herren riktar dem också till oss: varför tvekar du att helt och fullt ägna dig åt den uppgift jag har anförtrott dig? **För den kristna tron och den kristna kallelsen påverkar hela livet, inte bara en del av det. Vår relation med Gud är nödvändigtvis präglad av hängivelse och är allomfattande. En trons man ser på livet, i alla dess dimensioner, ur ett nytt perspektiv: det som Gud ger oss.** [11]

I de flesta fall innebär den kristna kallelsen att var och en förblir på sin plats – på arbetsplatsen, i familjen – men ger honom en ny, djupare insikt

i meningen med det egna livet på denna jord. Hur enkelt och klart förklarar det inte vår grundare i *Plogfåran*: **Du skriver till mig från köket, vid spisen. Det börjar bli kväll. Det är kallt. Bredvid dig sitter din lillasyster – den senaste som upptäckt det gudomliga vansinnet i att leva sitt kristna kall fullt ut – och skalar potatis. Ytligt sett – tänker du – arbetar hon som förut. Men ändå är skillnaden mycket stor! – Det är sant: förut ”bara” skalade hon potatis; nu helgar hon sig genom att skala potatis.[12]**

Vilken glädje följer inte av förvissningen om att vi på varje plats och i varje hederligt arbete kan tjäna Gud och människorna, kan helga oss och kan medverka till att utföra Kyrkans uppdrag! Detta vetande måste vi föra vidare till andra genom att omsätta det i praktiken. Man kan mycket väl sammanfatta det kristna

apostolatet genom att säga att det består i att i ord och handling hjälpa människorna med att komma i kontakt med Kristus genom vårt exempel och våra ord. Varje människa är liksom Paulus kallad till att möta Herren personligen. Och det beror dels på dig och på mig, ty Guds nåd saknas inte. Det beror på om vi kristna tar vår kallelse på allvar och handlar därefter.

Efter övervägande om Paulus svar på den gudomliga inbjudan på vägen till Damaskus slutar Benedikt XVI: *Vi kan lära oss något mycket viktigt av detta: Det, som det kommer an på, är att sätta Jesus Kristus i det egna livets centrum, så att vår identitet i det väsentliga präglas av mötet, av gemenskapen med Kristus och hans ord. I hans ljus återvinns alla andra värden och samtidigt befrias de från eventuella förekommande orenheter.*

Försöker vi varje dag tala intensivare med Herren? Söker vi honom i dagens händelser? Förbereder vi oss för att upptäcka honom i varje ögonblick genom ett liv i bön och genom att troget uppfylla våra plikter? Upprepar vi ofta som den helige Paulus: *Quid faciam, Domine?* [14] Herre, vad vill du, att jag skall göra? Låt oss be Aposteln att han måtte utverka för oss från Gud denna djupa beredskap i själen som utgör den nödvändiga förutsättningen att höra de gudomliga ingivelserna och omsätta dem i handling. Låt oss njuta av den helige Josemarías ord: **Vad vacker vår kristna kallelse är – att vara Guds barn! – som på jorden ger oss den glädje och frid som världen inte kan ge!**[15]

Den 7 juli återkommer än en gång årsdagen av den stund då Don Álvaro sa till Herren: "Här är jag!" En inställning som han ofta bekräftade,

fylld av tacksamhet mot vår Gud, som inte slutade att komma honom och alla andra till mötes. Han talade till oss mycket om trohet: det låg honom varmt om hjärtat. Låt oss lära oss av honom.

Om några dagar kommer den helige Fadern att resa till Sydney för att avsluta firandet av Världsungdomsdagen. Låt oss följa med honom genom vår bön och vår tillgivenhet. Jag kommer också att vara honom fysiskt nära, för jag skall resa till Australien dessa dagar. Jag tackar Herren, som ger mig möjligheten att träffa mina döttrar och söner i det landet och på Nya Zeeland och att hälsa på många människor som kommer till Prelaturens centra för att utbilda sig. Denna resa kommer jag att utnyttja för ytterligare korta uppehåll på andra platser i Asien där Verket är apostoliskt verksamt: Indien, Hong Kong, Filippinerna, Singapore. Som

jag har påmint er vid andra tillfällen räknar jag med att också alla ni följer med mig på denna resa – förenade i bön och i mina böneämnen.

Med all sin tillgivenhet välsignar er

Er Fader

+ Javier

Pamplona den 1 juli 2008

[1] Den helige Johannes Chrysostomos, *Predikningar i lovprisning av den helige Paulus*, I,1.

[2] Gal 1:13-14.

[3] Fil 3:12.

[4] Apg 9:15.

[5] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 25/10 2006.

[6] Den helige Josemaría, *Forja*, nr 754.

[7] Jfr Matt 5:14.

[8] Helige Josemaría, Anteckningar tagna under ett samkväm, 13/4 1974.

[9] Apg 9:5-9.

[10] Apg 22: 14-16.

[11] Helige Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 46.

[12] Helige Josemaría, *Plogfåran*, nr 498.

[13] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 25/10 2006.

[14] Apg 22:10.

[15] Helige Josemaría, *Forja*, nr 269.